

1A Save Chou-Chou

Kommer Chou-Chou att dö? Chou-Chou, den nyfödda pandan på zoo är sjuk, troligen döende. Veterinärer kan inte säga vad som är fel med henne.

- Det finns en artikel i dagens tidning, säger vår lärare när hon kommer in i klassrummet, och ...
- Vi vet, säger jag och räcker upp handen, och jag har en plan. Om det går bra för er fru Milton, så låt oss arbeta men ett projekt som kallas "Rädda Chou-Chou"

Fru Milton far med blicken över oss, en hop 13-åringar. Hon ler och nickar.

- Sätt igång, Kim.

En halvtimme senare arbetar en av grupperna i biblioteket på orten. De försöker ta reda på allt de kan om pandor.

När herr Sorensen stiger in i biologisalen kvart över nio, blir han förvånad över att hitta en grupp på fem elever som arbetar där.

Vid halv tio är en annan grupp upptagen med att prata med människor på zoo. Vilka är de senaste nyheterna?

Min grupp arbetar med datorerna i klassrummet. Vi använder Internet för att kontakta djurparker över hela världen. Kan de hjälpa till? Vi beslutar oss för att försöka komma i kontakt med en expert. Bland konferenserna på nätet hittar vi en om pandor. Tjugo över tio skickar vi ett meddelande och frågar efter namnen på pandaexperter.

En kvart senare får vi första svaret. Det berättar för oss att det finns en doktor Wu Ten-li på Tianjinuniversitetet i Kina. Vi får också hans e-mailadress

När alla grupperna samlas igen i vårt klassrum kvart i elva, är Chou-Chou sämre. Hon vägrar att dia och hon är nu på en behandlingsavdelning.

Vi diskuterar all information vi har fått från zoo, biblioteket och biologisalen. Vi skriver ett meddelande, på engelska förstås, och skickar det till doktor Wu Ten-li.

- Låt oss se, säger fru Milton. Klockan är fem i halv tolv, så det är ganska sent på kvällen i Kina nu. Vi kommer inte att få något svar förrän i morgon.

(I tidningen nästa dag.) Tack vare en grupp tonåringar på Queen Elizabeth Comprehensive School, finns det nytt hopp för Chou-Chou.

1B Looking for Mr Stevens

Det är måndag morgon på Huntingdon Grammar School. Fru Turner stänger dörren till sin dotter Janets klassrum på tredje våningen. Åh, det är väldigt irriterande. Janet glömmer ofta att ta med sig sina böcker till skolan, alldeles för ofta.

Klockan är nästan nio och fru Turner är sen till arbetet. Hon trycker på hissknappen men inget händer. När hon tittar genom det lilla fönstret i dörren, ser hon en mans ansikte! Han har rött skägg och glasögon.

Hissens golv är i nivå med fönstret. Fru Turner inser att hissen sitter fast, så hon springer ner för trapporna och in i entréhallen. Där hittar hon Simon Gibb, en av eleverna.

I entréhallen.

Fru Turner Förlåt, unge man. Var kan jag hitta vaktmästaren?
 Simon Herr Stevens? Er...vet ni var lärarrummet är?
 Fru Turner Nej, tyvärr inte. Det är första gången jag...
 Simon Oroa er inte. Jag ska förklara. Gå bara nerför entréhallen tills ni kommer till trapporna.
 Fru Turner Nja, ja vet inte. Du förstår, hissen sitter fast och ...
 Simon Det gör detsamma... Vänta här och jag ska gå och hämta honom.
 Fru Turner Tack. Och var snäll och skynda er. Det är ganska brådskande.

I personalrummet. Simon hittar fröken Richards, sin klassföreståndare.

Simon Ursäkta mig fröken. Är herr Stevens här?
 Frk Richards Åh, hej Simon. Herr Stevens?
 Simon Ja, var kan jag hitta honom?
 Frk Richards Jo, han var på väg till rektorn i morse. Är det viktigt?
 Simon Ja. Det är en kvinna i entréhallen som vill tala med honom.
 Frk Richards Ja då. Jag ska gå och fråga rektorn. Spring iväg till din klass nu.
 Simon Ja, det ska jag. Hej då fröken.

På rektorsexpeditionen.

Frk Richards God morgon herr Rawlings.
 Herr Rawlings Åh, god morgon fröken Richards. Vad kan jag göra för er?
 Frk Richards Vet ni var herr Stevens är?
 Herr Rawlings Han är på biblioteket. Åtminstone var han där i morse. Jag ska ringa efter honom om ni vill.
 Frk Richards Skulle ni kunna det? Det är väldigt vänligt av er.
 Herr Rawlings Inga problem.

Rektorn ringer till biblioteket. Fru Clark svarar i telefonen.

Fru Clark Hallå. Det är fru Clark.
 Herr Rawlings Hej fru Clark. Herr Rawlings här. Jag skulle vilja tala med herr Stevens.
 Fru Clark Jag är ledsen, men han är inte här. Jag tror han är i entréhallen. Jag ska gå och se om han är där.
 Herr Rawlings Tack fru Clark. Var snäll och säg till mig att kontakta mig genast.
 Fru Clark Ja visst, Herr Rawlings.

1 Tracks What about the Showers?

Billy Caspar är femton år gammal och går på en lokal grundskola i norra England. Det är på 1950-talet. Billy gillar inte skolan och är inte särskilt populär hos vare sig de andra eleverna eller sina lärare. Speciellt en av lärarna tycker illa om honom, herr Sugden, idrottsläraren, bara för att Billy inte är intresserad av fotboll. Det här är vad som händer en dag efter en idrottslektion.

Billy höll på och ta på sig jackan, när Sugden kom in i omklädningsrummet. Sugden tittade på honom, sedan, när Billy började gå mot dörren, ställde han sig framför honom.

- Bråttom, Caspar?
- Ja, magistern, ja måste gå hem och äta lunch.
- Verkligen?
- Ja, magistern.
- Har du inte glömt något Caspar?

Billy tittade på idrottsläraren.

- Nej, magistern.

Sugden log mot honom. Sedan talade han igen.

- Hur är det duschen?
- Jag har duschat, magistern.

Sugden slog honom hårt över kinden med handen.

- Lögnare.
- Jag har det, magistern! Sa Billy med tårar i ögonen. Jag var den förste. Fråga vem som helst.
- Bra, det ska jag göra.

Sugden tog ut sin visselpipa ur sin träningsoverallsficka och blåste hårt i den. All slutade omedelbart tala och tittade på honom.

- Räck upp handen om såg Caspar duscha, sa han med hög röst.

Ingen räckte upp handen eller talade.

2A Jennifer

Jennifer reser sig från solstolen. Det är dags för en glass – igen. Hennes föräldrar sover båda under parasollen. Eftersom de är rödhåriga och ljushyade, vill de inte bli solbrända.

Jennifer går över stranden mot piren och folk tittar på henne. Hon är söt med sitt svarta hår, bruna hud och sneda asiatiska ögon. Hon tycker om att folk lägger märke till henne, hon tycker om att vara söt.

Förra året tillbringade hon och hennes föräldrar två veckor i Syd-Korea, landet där hon föddes. Hon tyckte det var väldigt spännande. Naturligtvis hade hon en riktig mamma och pappa någonstans och hon kanske till och med hade bröder eller systrar.

De besökte barnhemmet i Kunsan. Det är där Liz och Stephen hämtade henne när hon bara var ett par månader gammal. De tog henne hela vägen till England och sitt hem i Brighton.

Människor på barnhemmet sa att hon hade en bror, tre år äldre än henne. De kunde inte säga var han bodde nu, bara att det var någonstans i Europa. Jennifer tyckte att det var väldigt spännande att veta att hon hade en bror. Tänk om hon mötte honom en dag?

Vid glasståndet står en familj med en blond flicka, omkring sex år gammal. ”De är troligen skandinaver”, tänker hon när den lilla flickan springer över till en grön Volvo på parkeringen.

När flickan kommer tillbaka, är hon inte ensam. Bakom henne är en lång, mörkhårig pojke. Han är omkring sexton år och har sneda ögon. Jennifers hjärta börjar slå snabbare och hon stirrar på honom. Skulle det kunna vara...? Tänk om ...?

Sedan lägger hon märke till en annan asiatisk pojke som spelar på en av spelautomaterna. Han bär en T-shirt med orden ”Summer School of English” tryckt på ryggen. Jennifer känner sig väldigt förvirrad och ser från den ene pojken till den andra.

- Ja, min vän?

Hon vänder sig om. Mannen i glasståndet ler åt henne.

- Vad skulle du vilja ha den här gången?

2B The Fellow Passenger

När jag ställer min väska på bagagehyllan, hör jag högtalarrösten utanför.

- 10.06-tåget till Hastings kommer snart att avgå från plattform fem. Var snäll och ta plats.

Dörren öppnas. En kvinna och ett barn i en Stålmannen-T-shirt kommer in i min kupé.

- God morgon. Såja, där är din plats, älskling. Hoppas du får en trevlig resa. Kom ihåg att ringa mig när du kommer fram.

Kvinnan ser spänd ut. Hon kysser barnet och rusar ut. Den lille nykomlingen är emellertid lugn och avspänd. Han placerar sin väska på den tomma platsen, tittar på mig och ler.

- Mamma är alltid så nervös. Hon oroar sig för mycket.
- Vart ska du åka? frågar jag.
- Till min morfar i Hastings.

Mamman står nu utanför på plattformen. När tåget börjar röra sig, hoppar hon upp och ner och vinkar. Min medpassagerare vinkar tillbaka och verkar väldigt full av självförtroende. Hans hår är prydligt med en kort lugg och en aning långt i nacken.

- Förstår du? Hon tror att jag fortfarande är ett barn.
- Hur gammal är du?
- Nio.
- Du påminner mig om min son, säger jag. Han är också nio. Och han har samma slags T-shirt.

- Stålmannen är fantastisk. Han skyddar mig. Det är därför jag inte är rädd förstår du.

Vi talar och skrattar och han är en verkligt trevlig grabb, inte alls orolig som flickor i samma ålder.

Jag är ganska imponerad av att se honom resa på egen hand. Hans morfar måste vara verkligt stolt över honom.

Jag tänker på min egen dotter. Hon är tre år äldre än den här lille killen, men hon reser aldrig ensam. Hon är för blyg. Men sedan är flickor mer bekymrade och räddare för allting än pojkar.

Tåget anländer slutligen till Hastings.

- Förresten, vad ska du göra hos din morfar? Frågar jag när vi reser oss från våra platser.
- Jag ska rida, säger han.
- Rida? Det var ovanligt. Åh, nu förstår jag. Du tror jag är en pojke.
- Nja..., ää.....nej, jag...
- Naturligtvis gör du det. Det gör alla. Jag heter Carolyne, förresten.
- Jag är väldigt ledsen, men..
- Det gör inget. Det händer hela tiden. Nå, jag måste ge mig iväg. Ha det så trevligt i Hastings. Hej då.

Hon kysser mig på kinden, tar sin väska och går ut. Jag sätter mig ner och känner mig både skamsen och generad.

3A Last one in

Det var tidig juli och en vecka kvar innan terminens slut. Efter den sista sömniga lektionen, sa Carol:

- Åh, Laura, vi hoppar över läxorna ikväll och går och badar i stället.

Laura var lite förvånad över att Carol bad henne – henne av alla människor.

När de kom ner till stranden nära Brighton, var Matt där också. Han var ett år äldre och såg mycket bra ut. Carol tyckte mycket om honom. Det gjorde Laura också, men hon kände sig alltid dum när han var i närheten. Hon rodnade och stammade och sådant.

- Den siste i är en nolla!

Laura stönade. Hon fick sand i ansiktet när de andra två började springa mot vattnet. Carol njöt av att göra sig till, särskilt framför Matt. Laura brydde sig egentligen inte om det men kände sig mer och mer utanför.

- Laura, vakna, kom hit! ropade Carol till henne från havet. Hon såg Carol stå femtio meter ut med vatten upp till midjan. Hon pekade på något vid klipporna. Laura reste sig.
- Kom, skynda dig!

Laura vadade i . Det kalla vattnet gav henne gåshud. Matt hade också kommit över till Carol.

- Titta, där är ett fågelbo med en fågelunge i det, viskade Carol.
- Vilken lustig näbb. Vad är det för en slags fågel? Är den inte söt? Och den är så stor. Åh, den ser så hjälplös ut.

Laura tittade på den grå och vita fågeln. Hon la märke till tre tomma äggskal i dess bo.

- Låt oss se om den kan flyga, sa Matt och tog ett steg framåt.
- Rör den inte, din dumbom! Fräste Laura. Är du dum? Vet du ingenting om djur? Om du rör den, kommer den att lukta annorlunda och dess mamma kommer att sluta mata den.

Laura var mycket upprörd. Carol höll andan. Sedan backade Matt.

- Okey, okey! Han hade ett förbryllat uttryck i ansiktet. Men hans ögon gnistrade, när han tittade på Laura.
- Laura, vad är det med dig? Jag är ledsen. Verkligen Laura. Jag insåg inte ...

Han kände åtminstone till hennes namn.

3B Höstlöv

1

Innan Gud gick till sängs
igår kväll,
drog han
ett täcke av dimma
över den sovande ängen.
Allt är ännu i vila,
vaktat av en ko,
vars huvud rörs sakta
genom täcket

2

Jag älskar sobbar
jag älskar sibbning.
Jag tycker det är
härligt
att ligga i soled.
Men jag hatar
hösnuva.

3

Hon springer över ängen.
Sedan längs bäcken.
Uppför bergssidan,
Nerför stigen.
Hon stannar en stund för att titta.

Den lilla dammen är här.
Den glittrar i solen.
Hon ser också den jättestora klippan
Och sedan börjar hon springa.

Hon ska snart hitta kontroll sju.
Sväng till vänster och uppför den där
vägen.
Korsa fältet
Sedan spurten.
Kommer hon att vinna idag?

4

Först
Hade träden gröna löv,
Blommorna var alla röda och vita
Och blå och gula.
Men sedan,
Långsamt
Blev blommorna knoppar,
Varje dag mindre

Tills de
Försvann.
Blommorna förlorade
Sina vackra färger,
Och sjönk ner i jorden.
Vad hände?
Världens undergång?
Nej, bara jag
Som körde filmen
Baklänges.

5

Skogen är fortfarande mörk, men snart ska
ljuset
Jaga iväg minnena av natten.
Det är lugnt, inget rör sig, det hörs inga
ljud.
Morgondaggen glänser på marken.

En tyst jägare på en mossig sten
Väntar på rådjuret alldeles ensam.
Han lutar sig tillbaka mot ett jättestort träd
Och känner geväret ligga i knät

Sedan, någonstans i snåret, hörs ett ljud
Vem är där? Vad är det? Hän är säker att
Något rörde sig
Och där, mellan träden, ser han ett rådjur.
Det lyssnar orörligt och spánt av skräck.

Det vackra rådjuret ska snart bli dödat.
Jägaren lyfter sitt gevär och håller andan
Men tvekar och sänker sitt gevär
Han ser den stolta bocken vända om och
springa.

4A The Watchman

Det var dags att göra något. Hyresgästerna hade beslutat att hålla vakt varje veckoslut för att göra slut på gänget, som sprayade deras väggar med graffiti. Ett veckoslut var till att börja med och Leonard anmälde sig frivillig till det första.

Klockan är nästan halv tolv på lördag kväll och Leonard är väldigt trött. Ingenting hände kvällen innan och han slösade bort en god natts sömn för ingenting. Åh, så han hatar de här ungdomarna, som täcker väggar med sina klottersignaturer och förstör hans veckoslut.

Plötsligt hör han människor viska. Han smyger ut genom huvudingången. I det svaga ljuset från den enda gatlyktan, kan han urskilja en grupp med fyra eller fem ungdomar. De pratar och fnittrar på gräsmattan. En av dem går fram till byggnaden mitt emot och skakar något i handen.

- Hallå där!, ropar Leonard och springer mot honom. Barnen på gräsmattan vänder och börjar springa, men den vid väggen bara står där. Leonard griper tag i honom och kastar honom till marken. Han får tag i sprayburken och, skakande av ilska, sprayar han färg över pojkens hela ansikte och kläder. Pojken kämpar för att skydda sitt ansikte, men när kampen upphör, har Leonard tömt burken. Det är färg över pojkens hela ansikte och kläder. Han gråter och Leonard inser att han har fått nog och lämnar honom där. Han är lite skakad själv, men åtminstone har han lärt honom en läxa och hindrat honom från att sätta sin klottersignatur på väggen.

Två dagar senare ringer en polisman på Leonards dörrklocka.

- Leonard Sammons?

- Ja.

- Jag skulle vilja att ni kommer med mig, herrn.

- Varför?

- Föräldrarna till en ung pojke säger att du gav dig på deras son förstörde deras kläder.

- Vad? Men han tänkte spraya väggarna.

- Skulle du kunna vara snäll och visa mig var han sprayade?

- Nja, egentligen inte Jag stoppade honom innan han hade tid att..

- Så han dade faktiskt inte gjort något, när du attackerade honom?

- Nja, nej, men...

- Jag tror att det är bäst att du kommer med mig nu, herrn.

4B Hit the Road

Det var bitande kallt, när George och hans fru Martha började gå över gatan. När de steg ner från trottoaren, bromsade en mycket stor, gammal Cadillac plötsligt in framför dem. Föraren, en slafsig ung man i en smutsig T-shirt och basebollmössa, tittade upp på dem bakifrån det öppna sidorutan. Han hade skäggstubb och bar solglasögon. Innan han talade, kastade han en cigarettfimp i rännstenen.

- Föraren Hallå där! Var ligger Grinder's, den stora bilreservdelsfirman?
 George Ja, jag tror...
 Föraren Tro inte. Säg bara. Vet ni eller vet ni inte?
 George Nja, neg, jag ...
 Martha Jag vet var den ligger, George. En av mina vänner bor inte långt därifrån. Unge man, är du bekant med vår stad?
 Föraren Nej, jag har aldrig varit här förut, tack och lov. Vilken soptipp! Och jag vill ha tag i en bensinstation också. Har bara några droppar kvar.
- Martha Ja då! Men du måste vända och köra tillbaka uppför vägen tills du kommer till parken.
 Föraren Ja? Och sedan?
 Martha Sedan svänger du till vänster in på Bradley Street. Fortsätt rakt fram förbi trafikljusen.
 George Men, Martha, jag tror inte det finns
 Föraren Håll mun farfar och låt henne förklara. Jag har inte hela dagen på mig. Så vart efter trafikljusen?
 Martha Jo, sväng till höger, sedan tre kilometer upp på Hoadswood Road finns det en bensinstation.
 Föraren Tre kilometer! Vad är det här för slags stad? Jag kommer att få slut på bensinen!
 George Martha, är du verkligen säker på att...
 Föraren Sa jag inte till dig att vara tyst? Nå, vart åker jag från bensinstationen.
 Martha Jo, Grinder's ligger inte särskilt därifrån. Sväng bara till höger i rondellen och kör längs Park Road tills ni kommer fram till bron. Sväng till vänster där och du kommer att hitta Grinder's på höger sida några hundra meter ner på gatan, intill kyrkan.

6A Two Worlds

Sebastian Burgess, 14

Westfield, village, East Sussex.

House, pool, tennis. Love.
Five, parents, sisters.
Mum, dad, fun. Tennis, weekends.
Malvern Collage, public, Birmingham.
Boarding school, often, home.
Not, like – older, pick on
Second year, better.

University, Cambridge.
Parents, tradition. Then, sure

Interests, keen, sport, real, music.
Friends, I, swap, CDs.
Music, loud, mother, mad

Birthday, CD player, wait.

Kevin Saunders, 14

Birmingham, council flat, mum, Steve.
Dad, seven. Not, see, care.

Place, all right, rough.
Fights, burglaries.

2nd, Sir Isaac Newton Comprehensive
school.

Hate, big, boring. Half the time. Park,
town.

Mum, know, mad, find out.
Glad, 16, school

Know, do, leave.
Car mechanic, jobs. End up, dole,
everyone.

Rock music, piles CDs, buy, nick,
expensive
Save, CD player, mum, pocket money

6B The Lonely Child

Det är en mörk, kall torsdagsmorgon i februari, 1824.

En liten pojke, bara tolv år gammal, promenerar genom Londons smutsiga, slaskiga gator. Han är dock inte på väg till skolan. Nej, han har just lämnat sitt lilla rum i Camden för att arbeta i en hemsk skokrämsfabrik.

Han ser på sina fingrar. Det är omöjligt att ta bort den svarta krämen, så hans fingrar och naglar är alltid smutsiga. Hans kläder är slitna också och hans skor har hål. Han är alltid hungrig. Han känner myntet i fickan – bara en shilling kvar och han kommer inte att få några mer pengar förrän lördag.

Pojkens namn är Charles. Han känner sig ensam och ledsen när han tänker på sin familj. Charles föddes i Portsmouth, men familjen flyttade till Chatham när han var fem. Där tillbringade han sin barndoms lyckligaste dagar. De hade massor av vänner och ordnade stora fester. De hade till och med tjänare.

Men hans far var oförsiktig med pengar. När han inte kunde betala sina räkningar, var han tvungen att lämna sitt arbete och slutade i fängelse. Charles mamma, hans yngre syster och två bröder bor där med honom nu, och varje söndag besöker Charles och hans äldre syster resten av familjen.

Charles hatar att vara ensam och han hatar sitt tråkiga arbete att sätta etiketter på skokrämsburkar. Men han måste arbeta – tolv timmar om dagen, sex dagar i veckan, för bara sex shilling i veckan.

Det blåser en kylig vind. Han går vidare, darrande av köld. När han svänger in på Strand igen och ser den fula, svarta byggnaden framför sig, känner han ett sting i hjärtat. Han tycker att livet är så orättvist. Men om bara nio år kommer saker och ting att vara mycket bättre. Han kommer att arbeta som journalist för the Morning Chronicle.

Han kunskap om hur det är att vara fattig, ensam, smutsig, hungrig och kall kommer att bli nyttig för honom en dag. 1938 börjar Charles Dickens skriva en av mest berömda böckerna i historien – Oliver Twist

7A E-Double Three-O

26:e oktober

Kära dagbok,

Jag inser nu att jag är missbrukare. Inte av droger utan av godis. Jag gör av med alla mina fickpengar på Jelly Babies, Gummy Bears och sådana saker. Jag är inte alls förtjust i choklad och jag hatar lakrits. Idag vet jag svaret på varför. Du förstår, alla saker jag tycker om innehåller E330, ett ämne man inte hittar i choklad eller lakrits.

Jag är också övertygad om att E330 är bra för mig.

”Ditt hår är underbart”, säger mina vänner ofta.

”Ja, tack vare E330”

”Vad är det?”

Men jag ler och behåller det som en hemlighet.

11:e november

Kära dagbok,

Jag tror mitt missbruk av godis började för tre år sedan. Sedan dess har jag blivit mycket längre och mitt hår är längre och tjockare. Jag har också slutat bita på naglarna och jag vinner också alla höjdhoppstävlingar här omkring. Hur kommer det sig. Tack vare E330 naturligtvis!

21:a november

Kära dagbok,

Gissa vad som hände idag. Mamma berättade att när hon väntade mig, brukade hon vakna mitt i natten och verkligen längta efter en Gummy Bear. Hon kunde äta en hel påse på fem minuter!

Så det är därifrån mitt missbruk kommer! Jag menar, titta på mamma. Hon är en halv tum längre än mig. Vi har båda långt, kastanjebrunt hår. Hon biter inte på naglarna – och hon älskade höjdhopp när hon gick på gymnasiet!

PS Jag ställde upp i en slogantävling för Jelly Babies idag.

Jag skrev *Var jolly (glad), ta en Jelly, baby!*

23:e december

Kära dagbok,

Jag fick plötsligt en jättebra idé. Hur skulle det vara om det funnes E330-piller i stället? Då kunde jag ta dem som vitaminer. Jag föreställer mig själv öppna affärer över hela USA, som kallas E-Double Three-O. Där skulle jag sälja mirakeldrogen – ofarlig men effektiv!

2:a januari

Kära dagbok,

Julen förstörde allt. Jag vann slogantävlingen och första priset var en stor ask med gelégodis – tre kilo. Nu känner jag mig sjuk och kan bara inte stå ut med tanken på Jelly Babies.

Tror du att det här är början på något allvarligt? Lyckligtvis är jag fortfarande ganska lång, mitt hår har inte slutat växa och jag biter fortfarande inte på naglarna. Men jag kommer inte att vara säker förrän nästa måndag. Det är då vi har våra skolmästerskap förstår du.

8A Super Bowl

Det var lördagen den 21 januari, dagen innan årets största händelse – Super Bowl. Då skulle Dan vara klistrad vid TV:n och titta på sitt favoritlag, New York Giants som spelar mot Buffalo Bills i Pasadena, Kalifornien. Fotboll var Dans stora intresse i livet.

Dan sneglade på klockan, när han skyndade uppför trappan vid Times Square tunnelbanestation. Klockan var nästa tio över fem.

”Försök att vara vid the Marriot klockan fem,” hade hans mamma sagt till honom i telefon.
”Jag har en överraskning åt dig.”

Dan kom inte ofta till Manhattan. Hans föräldrar var skilda och han och hans mamma bodde nu i Brooklyn. Efter skilsmässan hade hans mamma fått det här arbetet som receptionist på ett av de största hotellen på Manhattan.

För ett par veckor sedan hade hans mamma berättat för honom att hon och Jeff var förlovade. Dan tyckte väldigt mycket om Jeff. Han var trevlig och de hade mycket tillsammans, särskilt fotboll och Giants.

Dan gick snabbt nedför 42:a gatan och snart såg han hotellet, the Marriott, på andra sidan Broadway.

När Dan gick in i entréhallen, undrade han vilken överraskningen kunde vara. "Jag kommer att vara i restauranten på 52:a våningen." Det var hans mammas budskap. Hissen tog honom upp till den roterande restauranten. Han stannade ett ögonblick för att titta ner på New York. Den här utsikten var fantastisk.

Hans mamma var inte ensam. Hon och Jeff satt vid ett bord dukat för tre. "Hej Dan," sa Jeff. "Slå dig ner. Hör på nu, din mamma och jag ska gifta oss." Dan satte sig ner och tittade på dem båda med ett leende. Så det här var överraskningen.

"Först ska vi ha en trevlig måltid. Sedan om tre timmar går det ett plan från Newark till Pasadena, Kalifornien och ..."

Han viftade med ett kuvert framför Dans ögon. "Och vet du vad det här är?"

Dan svalde. Det kunde inte vara...

"Det är tre biljetter till i morgon. Tre av de bästa platserna på the Rose Bowl..."

Dan kände sig yr...

"Vill du följa med?"

8B Just Like in Italy

Vi tillbringar alltid Arbetarnas dag hos mina morföräldrar i Watkins Glen, en halvtimmars bilresa från New York City. Det är en gammal tradition och alla mina morbröder och mostrar och kusiner är där. Eftersom vi är italienare, är de där Arbetardagssammankomsterna bullriga, varma och glada.

Att komma ut på landet ett par dagar i September är en stor händelse för oss alla. Mormor gör i ordning middagarna med massor av kärlek och kryddor. Vi tillbringar timmar med att äta, och på Arbetarnas dag äter vi alltid "spaghetti con fughi", spaghetti med svamp. Mormor kokar dem på det italienska sättet med svamp som morfar plockar själv i skogen.

- Varsågod Maria, säger han när han stolt tömmer påsen på köksbordet.
- De är vackrare än någonsin, Salvatore, säger hon alltid och klappar händerna av förtjusning. Jag ska ta hand om dem genast.

Jag kommer aldrig att glömma morfars strålande ansikte.

- Porcini. De finaste svampar du någonsin sett, säger han. Lika vackra som i Italien.

I själva verket har morfar aldrig varit i Italien. Hans föräldrar, min morfars mor och far, kom till New York på tjugotalet. I alla fall står Italien och "precis som i Italien" står för allting bra och trevligt och vackert.

Den här Arbetarnas dag, som alla andra, säger mormor till oss att lämna kökt.

- Kommer du att behöva någon hjälp, mamma? Frågar en av hennes svärdöttrar. Hon vet mycket väl att mormor vill vara ensam, när hon lagar middagen.

En liten stund senare, går jag tillbaka in i köket för att fråga mormor om jag kan titta på när hon lagar mat. Just som jag kommer in, ser jag henne skyffla alla morfars vackra, vita svampar i soptunnan och snabbt lägga en tidning över dem.

- Men mormor...
- Tyst, min lille pojke. Gå inte och berätta det för någon!
- Men varför?
- Jag ska säga dig en sak, Alberto, om jag gav er de där svamparna för att äta, skulle ni alla vara döda ganska snart. Tro mig! De är väldigt giftiga.
- Men varje år...
- Varje år är det samma sak. Jag använder konserverade som jag köper i livsmedelsbutiken. Jag lägger till en massa vitlök och vitt vin och ingen lägger märke till skillnaden. Lova att inget säga. Ingen vet mer än du och jag.
- Det ska jag inte mormor. Jag lovar.

Grytan, ångande med "spagetthi con funghi" står på bordet.

- Utsökt, verkligen utsökt, säger vi alla, precis som i Italien.
 - Inget går upp mot färska svampar, som man plockar själv, säger morfar, med munnen full med spagetti. De har den där speciella italienska smaken. Alla håller med.
- Jag tittar på mormor. Hon tittar på mig och vi ler båda.

9A What's in a Face?

Hearts är en av de främsta reklambyråerna i London.. De har just avslutat ett fotojobb för Rosso, kosmetikaföretaget. Jack Loyd, Sammy Hunter och Joanna Crown tittar på de fantastiska fotografierna av Suzie Moriani, supermodellen.

- Jack: Titta på henne, bara titta på henn. Är hon inte fantastisk?
 Sammy: Ja, men dyr! 5000 pund för ett niotimmarsjobb.
 Jack: Kanske, och kommer att få mer via kontraktet med Rosso.
 Joanna: Åh, sluta klaga, Sammy! Om man vill ha den vackraste kvinnan i världen, måste man betala.

- Sammy: OK, OK! Jag vet. Hon är en dröm.
 Jack: Hon håller dock på att bli lite gammal. Jag tror hon blir 28 nästa månad.
 Sammy: Lägg av! Rosso kommer att älska de här fotografierna till deras nya ansiktsprodukter.

- Jack: Ja, hennes hy är nästan perfekt. Titta på det här till exempel.
 Joanna: Inte illa. Men är det inte en finne eller något i pannan?
 Jack: Det ser ut som det. Jag ska ta bort den i datorn.
 Joanna: Jättebra! Rosso lanserar den här nya underkrämen för att ta bort extra fett.
 Sammy: Så?
 Joanna: Jag tror vi borde göra något åt hennes kind. Den är för rund.
 Jack: Som du vill. Mer ben, mindre fett.
 Joanna: Och vad säger ni om det där födelsemärket över hennes vänstra ögonbryn.
 Sammy: Jag är säker på att det retuscherades på förra jobbet vi gjorde med henne.

- Joanna: Okej, ta bort det också.
Jack: Inga problem.
Joanna: Skulle du kunna göra något åt hennes näsa också? Jag skulle vilja ha den lite smalare.
Jack: Ja visst. Jag ska ge er fyra-fem alternativ.
Sammy: Nej, men, går vi inte lite för långt? Jag menar, hon är inte Suzie längre, eller hur?
Jack: Det är ett jobb vi gör, Sammy. Glöm inte det.
Sammy: Men det är sjukt. Vi har den perfekta kvinnan och vi förbättrar hennes ansikte!!
Joanna: Åh, lägg av, Sammy! Rosso kommer att göra en förmögenhet på det där ansiktet.
Sammy: (suckar) Men varje modell har personlighet, en själ. Nu är den borta! Fullständigt!
Joanna: Själ? Du måste skämta! Vi pratar om pengar!
Sammy: Jag ger upp.
Joanna: Är inte hennes hår lite livlöst? Det behöver vara mer skinande.
Jack: Riktigt. Ska jag göra det mörkare också?
Joanna: Nej, färgen är fin. Så ja. Jättebra. Rosso kommer att bli väldigt nöjda.

